

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de juny del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 19-01-2015, el Sr. M.M.C. va presentar demanda laboral contra la societat C., SA, a fi que es condemnés a la demandada a satisfer-li la suma total bruta de 36.903,86.-euros en concepte d'havers laborals impagats i d'indemnització per desistiment justificat, al pagament dels interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la societat C., SA, es va oposar a la demanda formulant l'excepció de caducitat de l'acció i arguint que el desistiment no era justificat.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 04-11-2015, decidint : *“Estimar parcialment la demanda interposada pel Sr. M.M.C. contra la societat C., S.A., i estimant alhora l'excepció de caducitat de l'acció interposada per aquesta darrera exclusivament però en relació a la reclamació d'indemnització per desistiment justificat, condemnant la societat C., s.a. a satisfer al primer les sumes brutes (això és prèvia deducció de la part corresponent a l'assalariat a la CASS) de 1.117,76.- € i 524,13.- € en concepte respectivament de salari del mes de desembre del 2014 i vacances guanyades i no realitzades, més els interessos legals devengats per cada import des de la data de la contesta a la demanda i fins el dia del seu total pagament, a declarar les indicades quantitats prop de la CASS de conformitat amb la vigent legislació i a regularitzar la cotització de les mensualitats de salari dels mesos de gener, abril, maig, juny, juliol, agost, setembre, octubre i novembre del 2014. Finalment s'ha de condemnar al societat defenent a satisfer les costes ocasionades inclosos els honoraris d'advocat de la part demandant..”*.

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. M.M.C., demanant la seva revocació parcial, dictant-se una nova desestimant l'excepció de caducitat i condemnant l'empresa a satisfer-li la indemnització per desistiment justificat, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies .

La representació processal de la societat C., SA, demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- El primer greuge de la part recurrent és en relació amb l'excepció de caducitat i en particular amb la determinació dels dies *a quo*. Argumenta en

essència que: 1) l'article 8 del Codi de relacions laborals no preveu d'altre supòsit de *dies a quo* que la recepció de la carta de desistiment o el tercer dia d'absència a la feina ; 2) en no haver rebut l'empresa la carta de desistiment malgrat l'avís deixat a la bústia, el termini ha de començar a córrer a partir del tercer dia d'absència al treball ; 3) tenint en compte que l'empresa estava tancada per vacances de Nadal, el tercer dia d'absència és el tercer dia després de la reobertura de l'empresa i 4) el tribunal no ha valorat correctament les proves testificals i ha conclòs erròniament que l'empleat havia comunicat verbalment el seu desistiment el mateix dia que va enviar la carta.

Ha quedat acreditat a les actuacions que des del 2001, el Sr. M.M.C. treballava com a paleta per la societat C., SA, sense que es formalitzi cap contracte de treball, si bé en data 17-12-2014 les parts van firmar una novació contractual acordant rebaixar el salari per hora treballada.

La relació laboral es va extingir com a conseqüència del seu desistiment mitjançant carta certificada de data 17-12-2014 adreçada el mateix dia a l'empresa, i la qual carta invoca com a motiu de desistiment els retards injustificats i reiterats en el pagament del salari i la manca de cotització a la CASS.

Per carta de data 09-01-2015, l'advocat del Sr. M.M.C. va adreçar-se a l'empresa una carta certificada donant-li un termini de 5 dies per a resoldre amistosament el litigi abans d'acudir a la via judicial. Com exposat abans, és només en data 19-01-2015 que es va presentar l'escrit de demanda.

II.- Quant al termini de caducitat i als dies *a quo*, l'article 8 del Codi de relacions laborals disposa que la reclamació d'indemnitzacions per desistiment unilateral de la persona treballadora té el termini de caducitat de 30 dies a comptar del moment en què l'empresari té coneixement del desistiment unilateral, ja sigui perquè ha rebut comunicació escrita, ja sigui per absència injustificada al treball de la persona treballadora durant almenys tres dies de treball seguits.

El Tribunal ha considerat que la comunicació del desistiment havia intervingut com a més tard per tot el 19 de desembre del 2014, fent que en data 19-01-2015, el termini necessàriament s'havia esgotat. I aquest plantejament, s'ha de confirmar per les raons següents.

En efecte, en el present cas, és cert que el certificat de recepció de la carta de desistiment menciona que en data 23-12-2014 s'ha deixat avis de recepció a la bústia però que la carta no fou mai retirada i és clar que no es pot considerar en sentit estricte que l'empresa ha rebut una comunicació escrita.

Nogensmenys, el criteri en la matèria és el moment en el que l'empresari té coneixement del desistiment. Així, en la nostra sentència del 29-09-2011 TSJC 163/11 motivàvem en relació a l'esmentat article 8 *“Aquesta norma legislativa és molt clara i estableix com única condició per que no hi hagi caducitat de la reclamació d'indemnització per desistiment justificat del treballador, que la mateixa sigui formulada **en el termini de 30 dies a comptar del coneixement per part de l'empresari del referit desistiment justificat.** La caducitat resulta de la inactivitat de les parts durant el termini fixat per la Llei o la jurisprudència.”*(veure també TSJC 204/07 del 17-01-2008).

Justament, s'ha establert en autes que l'empresa sí que tenia coneixement del desistiment i això perquè l'empleat li va comunicar verbalment. La part recurrent no accepta aquesta conclusió ni la valoració del tribunal al respecte però els seus arguments no poden reeixir.

Com s'ha vist, el Sr. M.M.C., el dia 17-12-2014, mitjançant l'enviament de la carta certificada, va manifestar unívocament la seva voluntat de desistir.

Ara bé, dita carta de desistiment precisa que l'empleat treballarà fins al dia 19-12-2014.

És en aquest sentit que s'ha d'entendre la referència feta pel tribunal al testimoniatge del Sr. C. Es tracta d'un altre treballador de l'empresa interrogat a petició de l'agent, i que va confirmar que havia coincidit treballar amb ell fins al

dia 19. En cap moment el Tribunal ha indicat que el Sr. C. havia confirmat que el Sr. M.M.C. havia informat l'empresa sinó que ha invocat dit testimoniatge per indicar que *“el dia 19 de desembre del 2014 el demandant va cessar la seva activitat per compte de C., s.a. I que aquesta decisió va ser suficientment exterioritzada com per a que la resta de treballadors de societat en fos coneixedora.”*

En quant a les Sres. L. i A., han declarat que el Sr. M.M.C., abans de Nadal, va comunicar verbalment que havia desistit i havia enviat una carta certificada a tal efecte.

És evident que aquestes senyores són empleades de la defenent i treballen al departament d'administració, raó per la qual la representació processal de l'agent va tatxar el seu testimoniatge. Però, aquest fet, si bé ha de portar al tribunal a valorar les seves manifestacions amb extrema cautela, no els hi treu tota força probatòria ja que, d'una part, difícilment una persona exterior a l'empresa podria haver presenciada la vinguda del Sr. M.M.C. i la manifestació per part seva del seu desistiment, i que d'altra part, aquestes manifestacions són coherents amb els altres elements concurrents.

El cert és que no va deixar de treballar fins al dia 19-12-2014 i per tan decau l'argument segons el qual no tindria cap sentit que el treballador es presenti en les oficines per informar del seu desistiment, doncs justament encara era present en l'empresa fins al dia 19 i no hi ha res de sorprenent de què hagi informat de la seva actuació.

Finalment, si es pren en compte que l'empresa va tancar el dia 19 per les vacances de Nadal, és del tot coherent constatar que és necessàriament entre el 17 i el 19 que l'empleat va portar el seu desistiment i l'existència de la carta al coneixement de l'empresa.

Per tant, la versió de l'empresa queda finalment establerta i la valoració dels elements de prova pel tribunal s'ha de confirmar.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

III.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna dels recurrents al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de el Sr. M.M.C. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 04-11-2015 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR al Sr. M.M.C., les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.